

חיילים, אזרחים, צעירים וקשישים, השאירו את המילחמה בלבנון ואת הצרות

ROCK N'ROLL IS STILL ALIVE!

„עוד הפעם!“ צעקו ההמונים כשקוקר נתן הדרן

הגיעו באופנועים ותפסו טרמפים בדרך לקיסריה. הם עמרו במצבירוח מצויין בתור האינסופי, כדי להיכנס בשעריו של האמפייתאטרון.

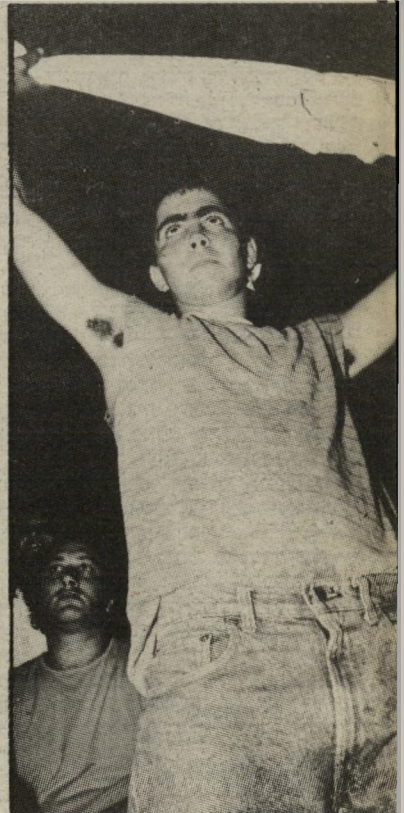
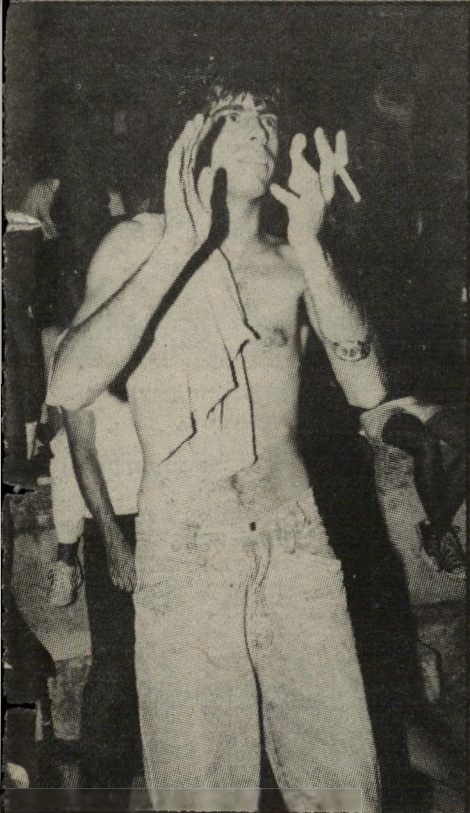
היו ביניהם שהצליחו להתפלח. איש לא הלשין עליהם. גם המקומות שנקנו מראש לא נשמרו תמיד, אך איש לא לקח זאת ברוח רעה. מצב־הרוח היה של ביחד, והאנשים פשוט הצטופפו על מדרגות הכסות, ודבוקים זה לזה הם נעו כעדת מאמינים מהופנטת לקול שירתו של הזמר.

ההורדוס הורדוס. אילו רק ראית מי שר שירי הלל באמפי־תיאטרון שאתה בנית. אלפי צעירים מארץ־ישראל רוקרים, צועקים, שרים, צוחכים בקולי קולות ופורקים מעצמם את טירדות היום בעזרתו של הזמר ג'ז קוקר. מי היה מאמין כי פה, בקיסריה, על חוף הים־התיכון, תיתכן התרחשות שכזו.

והוא אכן נתן להם את נישמתו, הוא עמד, לבוש בג'ינס לבן ובחולצה לבנה, במרכזה של הבימה. הוא הוציא מהקהל שלו את המכסימום. הקהל רקד, שאג, ניפנף בידיו והוא — כאילו כל זה לא

האמפייתאטרון המקסים, המשמש בדרך־כלל למופעי מוסיקה קלאסית והצגות באלט, הפך למשך ערב אחד לוודסטוק בועיר־אנפין.

הם הגיעו לשם מכל קצווי הארץ: קיבוצניקים ועירוניים, קשישים וצעירי־ים, יכולת לראות אותם במכוניות פאר, באוטובוסים ובמשאיות. הם

“Do you need anybody?” שאגו האלפים והעיפו השמימה זרחנים ציבעוניים